

Ձ. ԿԻՐԱԿԻ ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԷՆ ԵՍՅ

ԺԱՄԱՄՈՒՏ

Միածին Որդի եւ Աստուծոյ Բան, եւ անմահ՝ Եութեամբ, որ յանձն առիր մարմնանալ սուրբ եւ միշտ կոյս Աստուածածինէն, անփոփոխելիդ՝ մարդ դառնալով խաչուեցար, քրիստո՛ս Աստուած, եւ մահովդ՝ մահը խորտակեցիր. մին անձերէն՝ Ամենասուրբ Երրորդութեան, արժանի փառքի՝ Հօր եւ Հոգւոյն հետ փրկե՛ մեզ:

ՃԱՇՈՒ ՇԱՐԱԿԱՆ ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ԲԿ.

Օրհնութիւն բարձունքներու մէջ Կոյսէն ծնած մեր Թագաւորին. ալէլուի՛ա, ալէլուի՛ա:

Օրհնութիւն բարձունքներու մէջ մեր անսասանելի եւ հաստատուն Յոյսին.
ալելուի՛ա, ալելուի՛ա:

Օրհնութիւն բարձունքներու մէջ անբաժանելի եւ միասնական Սուրբ
Երրորդութեան. ալելուի՛ա, ալելուի՛ա:

ՄԵՍԵՂԻ (Սաղմոս 64, 2 - 3)

Աստուած իմ, Սիոնի վրայ կատարուած փառաբանութիւնը միայն քեզի կը
վայելէ, եւ Երուսաղէմի մէջ քեզի աղօթքներ թո՛ղ բարձրանան:

Աղօթքներս լսէ՛ եւ ամէն մարմնաւոր էակ՝ քեզի թո՛ղ գայ, քեզի թո՛ղ դիմէ:

ԸՆԹԵՐՅՈՒԱԾ ԻՍՐԱՅԷԼ ՉԷ ՄԵՐԺՈՒԱԾ

**Ս. Պօղոս Առաքեալի Հռոմէացիներուն ուղղած թուղթն է ընթերցուածը
(Հռ. 11, 13-24)**

Ձեզի կ'ըսեմ, հեթանոսներ, այն չափով, որ ես հեթանոսներու առաքեալն եմ, կը փառաւորեմ իմ պաշտօնս՝ իմ արենակիցներուս նախանձը շարժելու եւ անոնցմէ ոմանք փրկութեան հասցնելու համար: Արդարեւ, եթէ անոնց մեկուսացումը առիթ եղաւ աշխարհի հաշտութեան, անոնց ընտրութիւնը պիտի ըլլայ կենդանութիւն՝ մեռելներու մէջէն: Եթէ սկիզբը սուրբ է, ամբողջ զանգուածն ալ սուրբ է: Եթէ արմատները սուրբ են, պտուղներն ալ սուրբ պիտի ըլլան: Եթէ ճիւղերէն ոմանք ջախջախուեցան եւ դուն, վայրի ոստ ձիթենիի, պատուաստուեցար ճիւղերուն, որպէսզի հաղորդակցիս ձիթենիի արմատներուն պարարտութեան, մի՛ հպարտանար միւս ոստերուն դիմաց: Եթէ հպարտանաս՝ մտածէ, որ դուն չես արմատներ կրողը, այլ արմատներն են, որոնք քեզ կը կրեն: Թերեւս մտածես. ոստերը ջախջախուեցան, որպէսզի ես պատուաստուիմ: Անոնք ջախջախուեցան իրենց անհաւա-

տարմութեան հետեւանքով, իսկ դուն պատուաստուեցար հաւատքով: Մի՛ հպարտանար ուրեմն, այլ՝ վախցիր: Որովհետեւ եթէ Աստուած չխնայեց հարազատ ոստերուն, թերեւս քեզի ալ չխնայէ:

Տե՛ս ուրեմն Աստուծոյ բարութիւնն ու խստութիւնը. խստութիւն՝ անոնց հանդէպ որ ինկան: Բարութիւն՝ քեզի հանդէպ, պայմանաւ որ դուն մնաս այդ բարութեան մէջ, ապա թէ ոչ՝ դուն ալ կը խորտակուիս:

Եթէ անոնք չյամառին նոյն անհաւատարմութեան մէջ, պիտի պատուաստուին: Աստուած ըստ բաւականին կարողութիւն ունի զանոնք վերստին պատուաստելու: Որովհետեւ եթէ դուն որ բնութեամբ կը պատկանիս վայրի ձիթենիին եւ հակառակ բնութեանդ՝ պատուաստուեցար ընտանի ձիթենիի վրայ, որչափ եւս անելի անոնք վերստին պիտի պատուաստուին իրենց հարազատ ձիթենիին վրայ, որուն կը պատկանին բնութեամբ:

Ալելուիա, Ալելուիա,

Կանգնէ՛ Տէր իմ, Աստուած իմ, Զու հրամաններուդ գործադրութիւնը պահանջէ՛ եւ բազմաթիւ ժողովուրդներ շուրջդ պիտի հաւաքուին:

(Սղմ. 7, 8)

Ալելուիա:

ԱՒԵՏԱՐԱՆ ՀԱՅԵՐՈՒ ԲԱԶՄԱՑՈՒՄԸ

(Մատթ . 14, 13-21)

Տերն մեր Յիսուս Զրիստոս, այս լուրին վրայ, նաևակով քաշուեցաւ մեկուսի անապատ տեղ մը: Ժողովուրդը իմանալով՝ գանազան քաղաքներէ, հետիոտն հետեւեցաւ իրեն: Նաևակէն իջնելով՝ տեսաւ հոծ բազմութիւնը, գուրջ շարժեցաւ եւ բուժեց անոնց հիւանդները: Իրիկունը, աշակերտները մօտեցան իրեն եւ ըսին. «Տեղը անապատ է եւ ժամը առաջացած. արձակէ՛ ժողովուրդը, որ երթայ շրջակայ գիւղերէն ուտելիք գնէ»: Յիսուս ըսաւ անոնց. «Կարիք չունին երթալու, դուք կերակուր տուէք անոնց»: «Մենք հինգ հաց եւ երկու ձուկ ունինք», պատասխանեցին: «Ինծի՛ բերէք զանոնք», ըսաւ Յիսուս: Հրամայեց նախ ժողովուրդին, որ նստին խոտերու վրայ, յետոյ առաւ հինգ հացերը եւ երկու ձուկերը, աչքերը երկինք բարձրացուց, օրհնեց զանոնք, կտրեց եւ տուաւ աշակերտներուն, որ բաժնէն ժողովուրդին: Բոլորը կերան ու կշտացան: Աւելցած կտորներ

ով լեցուցին տասներկու սակառներ: Իսկ կերողները շուրջ հինգ հազար հոգի էին, առանց հաշուելու կիներն ու մանուկները:

ԽՈՐՀՐԴԱԾՈՒԹԻՒՆ

Սիրելի ընթերցող քոյրս եւ եղբայրս, Յաճախ, երբ նեղութեան մէջ կը գտնուինք, առաջին նախադասութիւնը որ մեր մտքէն կ'անցնի հետեւեալն է. «Ո՞ր է Աստուած...: Հիմա որ նեղութեան մէջ ենք ինչո՞ւ մեզի միևնակ ձգած է...: Եթէ մեզի հասկնար եւ կամ սուազագոյն զգացումը ունենար, պետք էր հասներ մեզի եւ օգտակար դառնար...»:

Շատ ճիշտ եւ տրամաբանական է մտածածդ սիրելի քոյրս եւ եղբայրս, սակայն պահ մը եկուր, մեկնելով մեր այսօրուան ավետարանի հատուածէն, միասնաբար փորձենք պատասխան եւ կամ միջին լուծում մը գտնել մեր այս հարցումին:

1. Աւետարանը կ'ըսէ թէ Յիսուս երբ լսեց Յովհաննէս Մկրտիչի գլխատումը, գնաց ամայի վայր մը: Եթէ այս վիճակը մարդկային աչքով պիտի դիտենք, Յիսուս այս պարագային պետք էր Յովհաննէսի քով երթար եւ ոչ թէ ամայի վայր մը գտներ եւ հոն քաշուեր: Միակ հարցումը որ կ'ուղղենք այստեղ հետեւեալն է. ինչո՞ւ: Չե՞ս կարծեր սիրելիս որ որպէս մարդ ազդուեցաւ այս եղածէն, եւ քանի որ իր՝ Յովհաննէսին քով երթալը անօգուտ պիտի ըլլար, բարձրացաւ անապատային վայր մը եւ հոնտեղ քաշուեցաւ...վստահաբար աղօթելու (թէն ավետարանիչը մեզի ճշգրիտ չըսեր ինչ ըրաւ, բայց ենթադրաբար կրնանք ըսել թէ քաշուեցաւ աղօթելու): Այստեղ ուշադիր ըլլանք երկու կարե-

ւոր բառերու. «լսեց» եւ «ամայի վայր»:

2. Ինք հազիւ թէ քաշուած էր, աւետարանը կ'ըսէ թէ սկսան իրեն հետեւիլ, եւ Յիսուս տեսնելով անոնց խեղճութիւնը, գթաց անոնց վրայ եւ բժշկեց անոնց հիւանդութիւնները: Ինչ գեղեցիկ են Սատթեոս աւետարանիչին կողմէ օգտագործուած հետեւեալ բառերը «տեսաւ», «գթաց» եւ «բժշկեց»:

3. Երբ քիչ մը աւելի յառաջանանք մեր ընթերցումին մէջ, կը տեսնենք թէ ինչպէս Յիսուսին խօսած ձեւը կը փոխուի... կարծէք աւելի խիստ կը դառնայ երբ կ'ըսէ իր աշակերտներուն՝ «դուք տուէ՛ք անոնց ուտելիք»... Եւ ոչ թէ միայն կը հրահանգէ որ անոնք տան, այլ երբ կ'իմանայ որ բացի հինգ հացէ եւ երկու ձուկէ զատ ուրիշ ոչ մէկ բան ունին հետերին, կրկին կարծէք անոնց վրայ բարկանալով կ'ըսէ. «Յոս բերէ՛ք ատոնք»: Դետաքրքրական է սիրելիներ թէ ինչպէս այս հատուածին մէջ այնքան յստակ է Յիսուսի բարկութիւնը, ինչ որ շատ քիչ պատահած եւ կամ նշուած է աւետարաններու մէջ:

4. Կը հասնինք մեր այսօրուան աւետարանին հատուածին ամենահետաքրքրական բաժինին: Յիսուս ժողովուրդէն ոչ թէ կը խնդրէ այլ կը հրամայէ որպէսզի նստին: Դարցում մը, սիրելի քոյրս եւ եղբայրս, միթէ՞ պարտադիր էր որ այդ բոլոր ժողովուրդը նստէր որպէսզի ճաշը հասներ:

5. Աւետարանը իր աւարտին կը հասնի երբ աւետարանիչը մեր միտքը հանգստացնելով կ'ըսէ թէ բոլորը կերան եւ կշտացան եւ աւելցան տասներկու սակառներ: Այստեղ հետաքրքրական է «կշտանալ» բայը:

Ահաւասիկ սիրելիներ մեր այսօրուան աւետարանը հինգ կէտերու մէջ: Բայց պիտի ըսէք թէ տակաւին մեր հարցումին պատասխանը չարինք: Թոյլ տուէք որ այս հինգ կէտերուն ընդ-

մէջէն պատասխանեմ մեր առաջին հարցումին.

1. Յիսուս եթէ անզգամ ըլլար, պիտի չքաշուէր Յովհաննէսին եւ կամ մեզի համար աղօթելու մեր դժուարութիւններուն ժամանակ:

2. Յիսուս եթէ անզգամ ըլլար, ժողովուրդին ինչպէս նաեւ մեր վրայ պիտի չգթար՝ թեթեւցնելով մեր դժուարութիւնները եւ դժբախտութիւնները (մեր դժուարութիւնները կրնային աւելի ըլլալ քան այն ինչ որ են հիմա):

3. Յիսուս եթէ անզգամ ըլլար, պիտի չբարկանար աշակերտներուն վրայ որպէսզի ճաշ ապահովէն ներկաներուն: Իսկ մեր պարագային, չէ՞ք կարծեր որ օրուան մէջ քանի-քանի անգամներ մեր աշխարհական եւ կամ կղերական անձնաւորութիւններուն ականջին կը փսփսայ որպէսզի անոնք մեզի ապահովէն մեր նուազագոյն պէտքերը:

4. Յիսուս եթէ անզգամ ըլլար, պիտի չըսէր ժողովուրդին եւ կամ պիտի չհրամայէր որպէսզի նստէին նախքան ճաշը հասնիլը: Գիտե՞ք սիրելիներ թէ Յիսուս որչափ կը պայքարի մեզի համար չարին դէմ, որպէսզի մեր ուրախութիւնը, մեր հանգիստը եւ մեր ժպտուն երեսները տեսնէ:

5. Յիսուս եթէ անզգամ ըլլար, աւետարանիչը մեզի պիտի չըսէր թէ անոնք ԿԵՐԱՆ ՈՒ ԿՇՏԱՅԱՆ, որովհետեւ միայն Դայր մը այսչափ կը հետաքրքրուի իր գաւակով, եւ զինք կը կերակրէ մինչեւ ԿՇՏԱՆԱՅ:

Այս բոլորէն ետք, սիրելի քոյրս եւ եղբայրս, քեզի կը ձգեմ որպէսզի այս հինգ կէտերէն մեկնելով, քու խղճիդ մէջ անկեղծօրէն պատասխանես հետեւեալ հարցումին. «Միթէ՞ Աստուած է անզգամը թէ ես չեմ ուզեր ամբողջական հաւատք եւ վստահութիւն ունենալ Ասոր վրայ»: